

En av Pärups klenoder var på sin tid den gamla väderkvarnen. Den hade ju det bästa tänkbara läge på höjden mitt i byn. Att den en gång blivit byggd så nära allmän väg var ju en nackdel för vägfarande med hästar som skyggade för de stora vingarna. Inom den stora kundkretsen fanns dom som när man skulle köra till kvarnen tog äkta hälften med för att i förväg varsko möllaren och få honom att stanna kvarnen. Men det var inte alla gånger som den där filuren stod till tjänst som kunden önskade, utan när han med sina skygga hästar kom fram sattes kvarnen i gång och det blev helomvändning ut på närmaste åker. De skräckslagna hästarna som tappade sin körsen nästan omedelbart fortsatte att köra rundor med den upp och nedvända kärran tills de slutligen infångades av deras linkande körsven och hans äkta hälft.

En mycket färriktig kund ville gärna ha "säcksladden" malen medan han höll vid kvarnen och han tog sitt höfoder och gav hästen inne i mölleporten. Han gick upp i kvarnen för att prata med möllaren medan hans säd blev till mjöl. Hästen åt sitt foder och mådde väl men så lyfte han på huvudet och den haspen som höll portarna mot vinden behagade lämna sin plats var båda portarna flög upp och det blev fritt fram för hästen med släde att ta sig ut mellan ett vingpar. Hård vind rådde och det var fart på vingarna. Naturkrafterna som drev vingarna och hästkrafterna kunde ej jämnställas i detta fallet, utan när hästen passerade den ena vingen fick denna tag i sidan på hästen, vilken jämte släden efter ett finare kast åkte ut i periferien. Någon skada efter denna händelse kunde inte konstateras varken i hästen eller kvarnens vingar. En händelse 1910-11 som kunde fått ödesdigra följder inträffade när den gamla kvarnaxeln skulle ersättas med en ny sådan. En jätteek hade fällts och transporterats hem på gården har kvarnägare Sjunne Karlsson och möllebyggaren från Frenninge jämte medhjälpare hade satt i gång med bearbetningen av kolossen. Något sågverk kunde ej ta emot en så stor stock varför utformningen fick utföras för hand. Efter lång tids arbete med att få fram en rektangel och så intagen för vingarna kunde jätten transporteras ut till kvarnen. Man litade på att "hällan" på kvarnen kunde ligga säkert och motsvara jättens tyngd varför man använde kvarnens topp till fästen för de många taljor, linor o block som var nödvändiga för arbetet. En försvarlig tamp (kanske något ålderstigen) fick sitt fäste på ett särskilt sätt eftersom denna fick de största påfrestningarna när axeln kom upp i det läget att den skulle placeras snett in i maskineriet.

När man däruppifrån studrar de olika kvarnhjulen med sina kuggar av avenbok även som kvarnen i övrigt finner man att det är en hel vetenskap med att bygga en väderkvarn. Men även en sådan detalj som inläggning av en axel är ingen bagatell. Nu när "pinnen" skall lyftas står de utvalda starka karlarna vid sina linor och på chefens order stiger kolossen i vädret. Högt ovan jord vid intaget i hättan och med axeln i horisontellt läge blev påfrestningarna för stora för tampen. Som vid en explosion sprang fästet, axeln störtade till marken men efter möte med portvalvet kastades den utåt vägen bland de medverkande.

En ledsen möllebyggare däruppifrån:
Strappen rök av!